

Barcode - 1990040042120
Title - chuuntara kaand-dam
Subject - VACANT
Author - teitiyuur siiprazzxhmand-ya chaastriyan
Language - tamil
Pages - 260
Publication Year - 1948
Creator - Fast DLI Downloader
<https://github.com/cancerian0684/dli-downloader>
Barcode EAN.UCC-13

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்
ஸுபந்தரா காண்டம்
(பூர்வபாகம்)

சாஸ்த்ர ரத்னம் ப்ரம்மபுரீ
தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரியர்

பப்ளிஷர்ஸ் :
கிரி ப்ரஸ், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

FIRST
EDITION
Oct. 1948

All Rights Reserved by Publisher.

Rs. 5

Printed & Published
by K. Kylasamier
at GIRI PRESS.
Triplicane + Madras.

ஸ்ரீமத் வாஸ்மீகி ராமாயணம்

ஸுந்தர காண்டம்

(பூர்வ பாகம்)

பொருளடக்கம்.

நெ.	விஷயம்	பக்கங்கள்
1.	முதல் ச்லோகத்தின் தத்துவ விளக்கம் ...	1— 14
2.	ஆஞ்சநேயன் என்ற ஆசார்யனின் யோகசக்தி ...	15— 31
3.	மைனாகம் என்ற விக்னத்தைத் தவிர்த்தல்-அதன் தத்துவம் ...	32— 40
4.	ஸௌரஸையின் கர்வபங்கம்-யோகசித்தி ப்ரகடனம்	41— 45
5.	ஸிம்ஹிகையின் வதம் ...	46— 49
6.	லங்காதர்சனம் ...	50— 54
7.	ஜய விஜயோபாக்யானம் தத்துவ விளக்கம் ...	55— 60
8.	ஆஞ்சநேயரின் வியாகுலம் ...	61— 65
9.	லங்கிணியுடன் போராட்டம் ...	66— 70
10.	லங்காநகர ப்ரவேசம் ரஹஸ்யார்த்த விவரணம் ...	71— 74
11.	ஆஞ்சநேயர் அந்தப்புரத்தை பார்வையிடல் ...	75— 77
12.	ஆஞ்சநேயருடைய அசட்டு யோசனையின் உண்மையான தாத்தபர்யம் ...	78— 86
13.	'குரங்கின் சேஷ்டைகள்' என்று மேல்வாரியாக பொருள்தரும் ச்லோகத்தின் உண்மைப் பொருள் ...	87— 98
14.	ஆஞ்சநேயரின் யோசனை—அசோகவன கமனம்	99—108
15.	ஸீதா தர்சனம் ...	109—122
16.	ராவணன் வருகை ...	123—124
17.	ராவணன் சோல்லும் ச்லோகங்களின் தத்துவ விளக்கம் ...	124—154
18.	ஸீதையின் உத்தரம்—பரம சாஸ்த்ரார்த்த உபதேசம் ...	155—172
19.	ஸௌந்தர காண்டத்தின் சாரம்—தத்துவ விளக்கம்	173—177
20.	ஸீதையின் ஸௌபாக்யத்தை சூசிக்கும் ச்லோகம்	178—196
21.	ஸீதையின் துக்கம் ...	197—205
22.	ஆஞ்சநேயர் ஆறுதல் கூறல் ...	206—218
23.	ஸ்வ வருத்தாந்த கதனம்—ஸீதா ஹனுமத் ஸம்வாதம் ...	219—242
24.	அங்குலீய ப்ரதானம்—தத்துவார்த்தம் ...	243—253

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान्पश्चात्सुमित्रासुतः
शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोः वाय्वादिकोणेषु च ।
सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्
मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥

ஸ்ரீராமஜயம்.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

ஸுந்தர காண்டம்

सुन्दरे यस्य दासोऽर्थि तीर्त्वा दृष्ट्वा च मैथिलीम् ।

दृष्ट्वा सीतेत्यभ्यवोचत् तं रामं नौमि चिद्घनम् ॥

ततो रावणनीतायाः सीतायाश्शत्रुकर्शनः ।

इयेष पदमन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि ॥

ததோராவணநீதாயா: ஸீதாயாஸூத்ருகஸ்கந: ।

இயேஷ பதமந்வேஷ்டும் சாரணாசரிதே பதி ॥

ததோராவணநீதாயா: ஸீதாயா: சத்ருகர்சந: ।

இயேஷ பதமந்வேஷ்டும் சாரணாசரிதே பதி ॥

ततः - தத: - தத: = ஜாம்பவான் உத்ஸாஹப்படுத்திய பிற்
பாடு, शत्रुकर्शनः - ஸூத்ருகஸ்கந: - சத்ருகர்சந: = வீரோதிகளை
நாசம் செய்வதில் ஸமர்த்தனான ஆஞ்ஜனேயஸ்வாமி யான
வர், चारणाचरिते - அரணாஅரிதே - சாரணாசரிதே = தேவ
காயகர்கள் ஸஞ்சாரம் செய்கிற, पथि - பயி - பதி = மார்க்க
மான ஆகாசத்தில், रावणनीतायाः - ராவணநீதாயா: - ராவண
நீதாயா: = ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்ட, सीतायाः-ஸீதாயா: -
ஸீதாயா: = ஸீதாதேவியினுடைய, पदं - பதம் - பதம் = ஸ்தா
னத்தை, अन्वेष्टुं - அந்வேஷ்டும் - அந்வேஷ்டும் = தேடிக்கண்டு
பிடிக்க, इयेष - இயேஷ - இயேஷ = இச்சித்தார்.

ततः - ததः - ததः = ஸ்ரீராமனாலேயே முத்ராதானம் செய்யப்பட்டு, பகவானுடைய உத்திரவு கிடைத்த பிற்பாடு, शत्रुकर्षणः - ஸத்ருகர்சநः - சத்ருகர்சநः = அக்ஞானம் என்ற சத்ருவை நாசம் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமீ என்ற ஆசார்ய புகுஷன், चारणाचरिते - ஞானாஅரிதே - சாரணாசரிதே = பூர்வாசார்யர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட, पथि - வயி - பதி = மார்க்கமாகிய ஸன்மார்கத்தில், (இருந்து கொண்டு) रावणीतायाः - ராவணநீதாயாः - ராவணநீதாயாः = அவிவேகத்தினுடைய வசத்தை அடைந்த, सीतायाः - ஸீதாயாः - ஸீதாயாः = அனாதிகாலமாக பகவானுடைய பாரதந்த்ரியத்தில் இருந்து வந்த உத்தம ஜீவனுடைய, पद् - வடி - பதம் = ஸ்தானமாகிற ஸம்ஸார மண்டலத்தை, अश्वेष्ट - அநேஷ்ட - அநேஷ்டம் = சுண்டுபிடிக்க, (அதாவது எந்த ஜீவனுக்கு பகவானை அடைவதில் தீவ்ரமான ஆவல் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள), इष - உயேஷ - இயேஷ = இச்சித்தார்.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் ஸ்ரீராமன் பரமாத்மா என்பதற்கு அடையாளமாக அளவிட முடியாத கல்யாண குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன் என்பது சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸுந்தர காண்டத்திலோ, ஸ்ரீராமன் 'ஸர்வ ஜகத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்கிற பரம்பொருள்' என்பது சொல்லப்படும். இந்த விஷயத்தை ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा (ஸ்ரஹ்ம ஸ்வயம்ஹுஸ்துதஹாதநொ வா) (ப்ரஹ்மா ஸ்வயம் பூச்சதுரானநொ வா) என்ற ச்லோகத்தால் வால்மீகி மஹர்ஷியானவர் விவரித்திருக்கிறார். இவ்விதம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திற்கும், ஸுந்தர காண்டத்திற்கும் ஸம்பந்தத்தை அறியவும்.

இது போலவே மற்றொரு ஸம்பந்தமும் உண்டு. அதாவது, முன் காண்டத்தில் 'எவ்விதத்திலும் தன்னுடைய மித்ரனை ரக்ஷித்தே தீரவேண்டும்' என்பது சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸுந்தரகாண்டத்திலோ, 'ஒரு யஜமானனுடைய விஷ

ததோ ராவண நீதாயா:) (ததோ ராவண
நீதாயா:) என்ற ச்லோகத்தில் தத: (தத:) (தத:) என்கிற
பதத்திற்கு முத்ராதானம் செய்யப்பட்டு, பகவானுடைய
அனுக்ஞை கிடைத்த பிறகு என்ற அர்த்தத்தை வ்யாக்யா
தாக்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ச்லோகத்திலேயே
शत्रुकर्शनः (ஸத்ருகர்சன:) (சத்ருகர்சன:) என்ற பதத்தால்
गुणवदस्त्वन्धकारः स्यात् गुणवदस्तन्निरोधकः । अन्धकारनिरोधित्वात् गुणरित्यभिधीयते ॥
(முஹஸ்வஸ்தகார: ஸ்வாக் மஹஸ்வஸ்தநிரோதக: | ஸ்வகார
நிரோதிக் வாக் மஹஸ்திதியதே ||) (குசந்தஸ்த்வந்தகார:
ஸ்யாத் குசந்தஸ்தந்நிரோதக: | அந்தகாரநிரோதித்வாத் குரு
ரித்யபிதியதே ||) என்ற சாஸ்த்ரத்தால் ‘சு’ (‘மு’) (‘கு’)
என்ற சந்தத்தால் சிஷ்யனுடைய அக்ஞானமும், (‘சு’)(‘மு’)(‘கு’)

என்ற சப்தத்தால் அதை நிவ்ருத்தி செய்யும் ஸாமர்த்யம் உள்ள ஆசார்யனின் வைபவமும் வெளியாகிற படியால், அவ்விதம் அக்ஞானத்தை நிவ்ருத்தி செய்து வைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள ஆசார்ய புருஷனே, ஆஞ்ஜனேயஸ்வாமி ரூபமாக அவதரிக்கிறார் என்ற தத்வமானது வெளியாகிறது.

चारणाचरिते पथि (அரணாஅரிதெ வயி) (சாரணாசரிதே பதி) என்றதினால் चारयन्ति आचारयन्ति धर्मान् इति चारणाः (அரயணி சூஅரயணி யஜாநு உதி அரணா:) (சாரயந்தி ஆசாரயந்தி தர்மாந் இதி சாரணா:) என்ற ஸமாஸத்தால் பூர்வாசார்யர்கள் என்றதை க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். “महाजनो येन गतः स पन्थाः” (“மஹாஜநோ யேந மதஸ்பந்தா:”) (“மஹாஜநோ யேந கதஸ்ஸபந்தா:”) என்ற வாக்யத்தை அனுஸரித்து பூர்வாசார்யர்களான மஹான்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் ஸன்மார்க்த்திலேயே இருந்து வருகிறவர். அதாவது ஸதாசாரத்தைக் கொஞ்சமேனும் கைவிட மாட்டார் என்ற தாத்பர்யம் வெளியாகிறபடியால், இதை அனுஸரித்து, ப்ரக்ருதத்தில் ஆசார்ய புருஷனான ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியும் பூர்வாசாரத்தை வீடாமல் அனுஷ்டித்து வருகிறவர் என்பது தெரிகிறது.

ப்ரக்ருதத்தில் रावणः (ராவணா) (ராவணா:) என்ற பதத்தினால், ‘रावयति असंख्यपान् करयतीति रावणः’ (‘ராவயதி அஸங்க்யபாந் கரயதிதி ராவணா:) என்ற ஸமாஸத்தினால் அவிவேகம் என்பது வெளியாகிறது. ஆத்ம-அனாத்ம விவேகம் இல்லாத ப்ராணிகள் நான் என்ற ஆத்மாவின்னுடைய உண்மையான ஸ்வபாவத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் வீபரீதமான தர்மங்களையும் ஆத்மாவின்னிடத்தில் கல்பித்து, வித்வான்களுடைய அனுபவத்திற்கும், ச்ருதிகளுக்கும், விபரீதமாக ப்ரலாபிக்கின்றார்கள். அதற்குக் காரணமோ, அவிவேகந்தான். அந்த அவிவேகத்தைத்தான் ப்ரக்ருதத்தில் ராவணன் என்ற பதத்தால்

வாசகர்கள் க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். அவிவேக மாகிய ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்ட ஸீதை அரும் பெருந் தவத்தைச் செய்த 'ஜீவதத்வம்' என்பதையும் அறியவேண்டும்.

‘சிதாலாஹுததி:’ (‘ஸீதாஹாம்ஹவஹதி:’) (‘ஸீதாலாங்கல பத்ததி:’) என்ற வாக்யத்தால், பூமியை உழுகிற கலப்பையி னுடைய மார்க்கத்திற்கு ஸீதை என்று பெயர். அந்த மார்க்கத்தினின்றும் ஜனக மஹாராஜனுக்கு ப்ரக்ருதத் தில் ஸீதை என்று சொல்லப்படும் ஜீவதத்வமானது அகப் பட்டபடியால், அதே பெயர் இந்த பரதேவதைக்கு விளங்கி வருகிறது. இதனால் கர்பவாஸ துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு பிறந்த ஜீவனல்ல, என்பது வெளிமாகிறது.

ஜீவனுக்கு ஆதியில்லை என்றுதான் வேதாந்த ஸித்தாந்த மாகும். அதில் ஜீவ: ஜீவ: விஜுஷாவித் ததா ஜிவையோம்மிதா । அவிதா ததித்யோ: ஷடஸாக்மநாதய: ॥ (ஜீவ: ஷடஸ: விஜுஷாவித் ததா ஜீவையோம்மிதா ॥) (ஜீவ: ஷட: விசத்தாசித் ததா ஜீவேசயோர்பிதா । அவித்யா தச்சி தோர்யோக: ஷடஸ்மாக்மநாதய: ॥) என்று ஜீவன், ஷடஸ்வரன், ஜீவேசுவரபேதம், சுத்த ப்ரம்மம், அவித்யை, அவித்யைக்கும் ப்ரம்மத்திற்கு முள்ள ஸம்பந்தம், இந்த ஆறையும் அனாதி என்று நிரூபணம் செய்கிற சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகும். இதனால் ஸீதை என்ற பதத்தினால் அனாதியான ஜீவன் என்ற பொருள் வெளியாகிறது. அந்த பதத்திலுள்ள ஸ்த்ரீலிங் கத்தினால் பாரதந்த்ரியமானது ப்ரகாசிக்கின்றது. ஸ்த்ரீகளோ என்றும் பாரதந்த்ரர்கள்தான். பிதா ரக்ஷதி கௌரே ஷதா ரக்ஷதி சௌவநே । புத்ரஸ்து ச்யாவிநே ஷதா ரக்ஷதி ॥ (விதா ரக்ஷதி கௌரோரெ ஷதா ரக்ஷதி யளவநே । புத்ரஸ்து ஷதா ரக்ஷதி கௌமாரே பர்தா ரக்ஷதி யௌவநே । புத்ரஸ்து ஸ்தாவிநே பாவே ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த் ரயம் அர்ஹதி ॥) என்ற வாக்யத்தால் ஸ்த்ரீகள், கௌமாராவஸ்

தையில் பிதாவினுடைய ஆதீனமாகவும், யௌவனாவஸ்த்தையில் பர்த்தாவினுடைய ஆதீனமாகவும், வார்த்தக்யாவஸ்த்தையில் புத்ரனுடைய ஆதீனமாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று தெரிகிறபடியால், என்றைக்கும் ஸ்த்ரீகளுக்கு 'பாரதந்த்ரியம்' தான் அழகாகும். அதனால் ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் பாரதந்த்ரியத்தை க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். அனாதிகாலமாக பகவானிடத்தில் பாரதந்த்ரியத்தை அடைந்த ஜீவன் என்ற தாத்பர்யத்தை 'ஸிதா' ('ஸீதா') ('ஸீதா') என்ற பதத்தினால் அறியவேண்டும்.

இதனால், ப்ரக்ருதத்தில் ஸீதை என்ற ஜீவன் அனாதிகாலமாக ராமன் என்ற தாரக ப்ரம்மத்தினுடைய அருகில் பரமானந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாலும், விஷயாதிகளில் மனதைப் பறிகொடுத்த காரணத்தினால் பகவானை விட்டுப்பிரிந்து அவ்வேகமாகிற ராவணன் என்ற மஹா மோஹத்தின் வசத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்படுகிறது என்ற தாத்பர்யமானது, "ராவணனால் அபஹரிக் கப்பட்ட ஸீதை" என்ற பொருளைக்காட்டும் பதத்தால் வ்யங்க்ய மர்யாதையாக பாஸ்க்கின்றது. கோவிந்த ராஜீய வ்யாக்யானமே இவ்விதமான தாத்பர்யத்தில் முக்யமான ப்ரமாண க்ரந்தமாக ஆகும்.

இவ்விதமான ஸீதை என்ற ஜீவனை துக்கத்திலிருந்தும் விடுதலை செய்து வைப்பதற்காகத்தான், ஆஞ்ஜனேயர் என்ற மஹா புருஷனுடைய ப்ரவ்ருத்தியானது பரம உபகாரமாக ஆகிறது. ஸீதையினுடைய ஸ்தானத்தை, (இருப்பிடத்தை) அதாவது ஸம்ஸார மண்டலத்தைத்தேடிப்பிடிக்க பரம குருவான ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியானவர் யத்னம் பண்ணினார். அதாவது "எந்த ஜீவனுக்கு பகவானை அடைவதில் த்ருடமான நிச்சயம் இருக்கிறது?" என்பதை அறிந்து கொள்ள ஆவலுள்ளவராக ஆனார். விண்: கடாஷாஹே அபிமுக்யஜ் சாதிக்கை: | சம்பாஷன் ஷதேநி வாசார்யாஸிதேவ: || (விஷ்ணு: கடாஷாஹே அபிமுக்யஜ் சாதிக்கை: | சம்பாஷன் ஷதேநி வாசார்யாஸிதேவ: ||)

நிஷ்ப்ரதித்வந்த்வம் யதா பவதி ததா = ஸம்மான மில்லாமல் இருக்கும்படி, அதாவது ப்ரதி பந்தகம் இல்லாமல் இருக்கும்படி, துஷ் - துஷ்கரம் = மற்றவர்களால் செய்ய

முடியாததான, கம் - க²-³ - கர்ம = கார்யத்தை, சிகிஷ்ந் - சிகிஷ்
ஷ-²ந - சிகிஷ்ந் = செய்ய இச்சை உள்ளவராய்க்கொண்டு,
வானர: (வாதா:) (வாநர:) = ஆஞ்ஜனேயஸ்வாமியானவர்,
சமுத்ரஸிரோமீவ: - ஸமுத்ரஸிரோமீவ: - ஸமுதகர்
சிரோக்ரீவ: = கழுத்தையும், சிரஸ்ஸையும் மேல் முகமாக
வைத்துக்கொண்டு, சுவா பதிரிவ-மவா⁰ வதிரிவ-கவாம் பதிரிவ
= வருஷப ராஜன்போல், சுவா-சுஷஹ - ஆபபௌ = விளங்
கினார்.

முன் சொன்னபடி ஸீதையைத் தேடுவதற்காக
யத்னம் செய்த ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி, ஆகாச
மார்க்கமாக ஸீதையைத் தேட ஆரம்பித்ததினால், அந்தக்
கார்யமானது மற்றவர்களால் செய்ய முடியாததான அபூர்வ
மான கார்யமாகும். அத்துடன் அவர் செய்ய ஆரம்பித்த
கார்யத்திற்கு, யாதொரு விதமான ப்ரதி பந்தகமும் ஏற்பட
ந்யாயமில்லை. பூமியில் நடந்து செல்லுகிறவர்களுக்குத்தான்
மார்க்கத்தில் அநேக விதமான தடைகள் ஏற்பட ந்யாய
முண்டு. ஆகாசத்தில் போகிறவர்களுக்கு யாதொரு தடை
யும் ஏற்பட ந்யாயமில்லை என்பது லோக ப்ரஸித்தமானது.
அவ்விதமான கார்யத்தைச் செய்யத் துணிந்த ஹநுமாரோ
தன்னுடைய சிரஸ்ஸையும், கழுத்தையும், மேல் முகமாக
வைத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தைப் பார்க்கும்பொழுது, மார்க்
கம் யாதொரு விதமான தடையினாலும் தடைபட்டதாக இல்
லாமல் இருக்கிறதா என்பதைத்தான் கவனிக்கிறாரோ, என்று
மற்றவர்களுக்குத் தோன்றும். ஹநுமாருடைய உத்
ஸாஹமுள்ள ப்ரவ்ருத்தியையும், கம்பீரமான அவருடைய
சரீரத்தையும் பார்க்கும் பொழுது, கோக்களுக்கு அதிபதி
யான ஒரு பெரிய வருஷபம் போல் அவருடைய ஸ்வரூப
மானது விளங்கிற்று.

கோக்களுக்கு பதியாக வருஷபத்தையும் சொல்லலாம்;
பரமேஸ்வரனையும் சொல்லலாம். பசுபதி என்று பரமேஸ்வரனுக்கு
திருநாமம் ஏற்பட்டதல்லவா. இதனால் பசுபதியான பர

மேச்வரன் பகீரத மஹா ராஜாவிற்காக கங்கா தேவியைத் தன்னுடைய சிரஸ்ஸில் தரிக்க யத்னம்செய்தகாலத்தில் ஆகாசத்திற்கு அபிமுகமாக எப்படி தன் ஜடாபாரத்தை விரித்துக் கொண்டு நின்று வந்தாரோ, அதுபோலவே ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமியினுடைய ஸந்நிவேசமானது காணப்பட்டது. அதனால், பரமேச்வரன் யத்னம்செய்த கார்யமானது விக்னம் இல்லாமல் நடை பெற்றதுபோல் ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமியினுடைய ஆரம்பமும் ஒரு விதமான விக்ன மில்லாமல் நடைபெறும், என்பது த்ருஷ்டாந்தத்தினால் ஸுசிப்பிக்கப்படுகிறது.

அத்துடன், லோகத்தில் ஆசார்ய புருஷன் செய்கிற கார்யத்தை மற்ற எந்த மந்தூக்களாலும் செய்ய முடியாது. இந்த ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமியோ ஆசார்ய புருஷனுடைய ஸ்தானத்தில் இருந்து கொண்டு ஸீதை என்ற ஒரு உத்தம ஜீவனை ஸம்ஸார ஸாக்ஷத்திலிருந்தும் சறையேற்ற யத்னம் செய்கிற படியால் இவர் ஆரம்பித்த கார்யமானது மற்ற யாராலும் செய்ய முடியாததே என்பதையும் 'ஸூர் (சுஷூரம்) (துஷ்கம்) என்கிற பதத்தினால் வால்மீகி மஹர்ஷியானவர் ஸுசிப்பிக்கின்றார்.

தவிர, ஒரு நல்ல சிஷ்யனை பந்தத்திலிருந்தும் முக்தாகச் செய்கிற கார்யமானதாலும், அதைச் செய்வதிலும் தனக்கு ப்ரதி ப்ரயோஜனமாக தனத்தையோ, கீர்த்தியையோ, இந்த ஆசார்ய புருஷன் எதிர்பார்க்காததால் இந்த ஸர்மாவானது உயர்ந்த சுப கர்மவாக ஆகிவிட்டது. ஆசார்ய புருஷர்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கும் நல்ல உபதேசமாகிய கார்யமானது நீஷ்காம ப்ரவ்ருத்தியாக இருக்கவேண்டும். அவ்விதமானால் அதற்கு யாதொருவிதமான விக்னமும் ஏற்படாது. ப்ராரப்தவசமாக ஏற்பட்டாலும் அந்த விக்னங்களை ப்ரவ்ருத்தி செய்துகொள்வதில் அந்த ஆசார்ய புருஷர்கள் ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களாகவே ஆவார்கள். அந்த ஆசார்ய புருஷர்களுடைய கார்யத்தில் தைவத்தினுடைய ஆளுகைய

மும் பலமாக ஏற்படும். அந்த ஆசார்யனுக்கு பகவதனுக்ரஹ பலமும் பரிபூர்ணமாக இருக்கும். அப்படி இருக்கும் பொழுது அந்த ஆசார்ய புருஷனுடைய சிஷ்ய ஸந்தாரணம் என்ற கார்யத்திற்கு ஏது விக்னம் ஏற்படும். நிர்விக்னமாக அது நடைபெற்றே தீரும், என்பதும் நிரூபித்தல் (நிஷ்ப்ரதித்வந்த்வம்) என்கிற பதத்தினால் ஸூசிப்பிக்கப் படுகிறது.

அத்துடன் ரவாபதி: (மவாஃவதி:) (கவாம்பதி:) என்கிற பதமானது பகவதியான பரமேச்வரனையும் குறிக்கிறபடியி னால், ஞானோபதேசம் செய்கிற ஆசார்ய புருஷன் பரமேச் வரனுடைய ஸ்வரூபம் என்றும் தெரியவருகிறது. அதில்

आरोग्यं भास्करादिच्छेत् श्रियमिच्छेदुताशनात् ।

ज्ञानं महेश्वरादिच्छेत् मोक्षमिच्छेत् जनार्दनात् ॥

சூரோமய்யம் ஹாஸ்கராதிச்சேத் ச்ரியமிச்சேத்துதாசநாத் ।

ஜ்ஞானம் மஹேஸ்வராதிச்சேத் மோக்ஷமிச்சேத் ஜனார்தநாத் ॥

ஆரோக்யம் பாஸ்கராதிச்சேத் ச்ரியமிச்சேத்துதாசநாத் ।

ஞானம் மஹேஸ்வராதிச்சேத் மோக்ஷமிச்சேத் ஜனார்தநாத் ॥

என்ற ஸ்மிருதி வாക്யமே ப்ரமாணமாகும். ரோக நிவ்ருத் திக்கு ஆதித்ய பகவானையும், ஐச்வர்ய ப்ராப்திக்கு அக்னியை யும், ஆத்ம ஞானத்திற்கு மஹேச்வரனையும், மோக்ஷத்திற்கு மஹா விஷ்ணுவையும் உபாஸிக்க வேண்டுமென்பதுதான் மேற் சொன்ன ஸ்மிருதியின் தாத்பர்யமாகும்.

அவ்விதம் ஞானதாதாவான பரமேச்வரனை ரவா பதி: (மவாஃவதி:) (கவாம்பதி:) என்ற பதத்தினால் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமிக்கு உதாஹரணமாக நிரூபணம் செய்திருப்பதினருந் தும், பரமேச்வரன் ஸகாதிகளுக்கு உபதேசம் செய்தது எப் படி நிஷ்காம ப்ரவ்ருத்தியோ, அதுபோல்தான் இந்த ஆஞ்ஜ நேய ஸ்வாமியும் ஸீதையைப்போலுற்ற உத்தம ஜீவனுக்கு

தாரக ப்ரம்மமாகிய ராமனுடைய ப்ராப்தியில் உபாயமான உபதேசமும் நிஷ்காம ப்ரவ்ருத்தி ஆகும். பரமேச்வரனால் தரிக்கப்பட்ட கங்காதேவியானவள் ஸர்வ ஜனங்களையும் ஸர்வ பாபத்தினின்றும் நிவ்ருத்தி செய்து வைப்பதில் எப்படி பரிசுத்தமான பதார்த்தமோ, அதுபோல் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியினுடைய உபதேச வாக்யங்களும் பரம பரிசுத்தமான பதார்த்தம் என்பதும், பரமேச்வரன் தரித்த கங்கையானவள், விஷ்ணுவை ஸம்பந்தித்தவள் போல் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியினால் உபதேசம் செய்யப்படுகிற தத்வமும் வைஷ்ணவ மந்த்ர ரஹஸ்யம் என்பது முதலான அநேக வ்யங்க்யங்கள் மேற்சொன்ன ச்லோகத்தில் அடங்கி உள்ளன.

अथ वैदूर्यवर्णेषु शार्दूलेषु महाबलः ।
 वीरस्सलिलकल्पेषु विचचार यथासुखम् ॥
 द्विजान् विवासयन् धीमान् उरसा पादपान्हरन् ।
 मृगांश्च सुबहून्निघ्नन् प्रवृद्ध इव केसरी ॥
 नीललोहित माञ्जिष्ट पत्रवर्णैः सितासितैः ।
 स्वभावविहितैः चित्रैः जातुभिः समलंकृतम् ॥
 कामरूपिभिराविष्टं अभीक्ष्णं सपरिच्छदैः ।
 यक्षकिन्नरगन्धर्वैः देवकल्पैश्चपन्नगैः ॥
 स तस्य गिरिवर्यस्य तले नागवरायुते ।
 तिष्ठन् कपिवरस्तत्र हृदे नागइवावभौ ॥

கய வெயலிய டுவணெ டுஷு ஸாஅனெஷு உஹாஸு : ।
 வீரஸூயிகடுஷு விவவார யயாஸுவடு ॥
 விஜாநு வித்ராஸயநு யீலாநு உரஸா வாடிவாநுநு ।
 மூமாஸு ஸஸஹுநிவநு ப்ரவ்ருஹி உவ கெஸரீ ॥
 நீயெஹித லாஜிஷு வத்ருவெணெ டு விதாஸிதெ : ।
 ஸஹாவவிஹிதெ : லிஹெ : ஜாதாஸி : ஸகோஹுதடி ॥

காலை விநி ராவிஷ்டம் சிவீக்ஷம் ஸ பரிபுஷ்டம் |
 பக்ஷிந்ரமஸுபெஷ்டம் ஷெவகநெஸுபுஷ்டம் வஸுபெஷ்டம் ||
 ஸ தஸ்ய நிபிவபுஷ்டம் தநெ நாமவராயுதே |
 திஷ்டு கவிவரஸுத்ரு ஹரெஷ நாம உவாஸஹ ||

அத வைநீர்யவர்க்ஷணஷ்டு சாத்வலேஷ்டு மஹாபல: |
 தீரஸ்ஸலில கல்பேஷ்டு விசசார யதாஸுக்ம் ||
 த்விஜாந் வித்ராஸபத் தீமார் உரஸா பாதபாந்ஹரத் |
 ம்ருகாம்ச்ச ஸுபஹுந்ரிக்நத் ப்ரவ்ருத்த இவ கேஸரீ ||
 நீலலோஹித மாஞ்ஜிஷ்ட பத்ரவர்க்ஷண: விதாவிதை: |
 ஸ்வபாவவிஹிதை: சித்ரை: ஜாதூயி: ஸமலம்க்ருதம் ||
 காமரூபிராவிஷ்டம் அபீக்ஷணம் ஸபரிச்சதை: |
 யக்ஷகிந்ரகந்தர்வை: தேவதல்பச்சபந்தை: ||
 ஸ தஸ்ய கிரிவர்யஸ்ய தலே நாகவராயுதே |
 திஷ்டந் கவிவரஸ்தத்ர ஹ்ருதே நாகஇவாபபென ||

முன் சொன்னபடி ஆகாச மார்க்கமாகச்சென்று வீதை
 யைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்று யத்னம் செய்த ஆஞ்ஜ
 நேய ஸ்வாமியானவர் மஹேந்த்ர பர்வதத்தின் சிகரத்தில் ஏறிக்
 கொண்டு, அங்குள்ள வைநீர்யம் என்ற ரத்னத்தின் காந்தி
 யைப்போல் விளங்கிவரும் காரணத்தினால் ஜல-ப்ரவாஹமோ!
 என்று தோன்றும்படியான புல் மார்க்கங்களில் கொஞ்ச
 நேரம் உலாத்திக்கொண்டு ஸந்தோஷமாக விளங்கி வந்தார்.
 அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்தான் விச்வரூபத்தையும் தரித்துக்
 கொண்டதாகத் தெரியவருகிறது. அந்த மலையிலுள்ள
 அநேக பக்ஷிகளும் பயந்து நடுங்கி அங்கிருந்து பறந்து வெளி
 யில் சென்றுவிட்டன. இந்த மஹானுபாவனுடைய ஸஞ்
 சாரகாலத்திலேற்பட்ட கால் வேகத்தினால் அந்த மலையி
 லுள்ள அநேக வருஷங்களும், ம்ருகங்களும் பயந்து ப்ரா
 ணனையும் விட்டுவிட்டன. இவருடைய நிலையை அப்
 பொழுது பார்க்கும்பொழுது மிகவும் உத்ஸாஹமுள்ள ஒரு
 பெரிய ஸிம்மம்போல் விளங்கி வந்தார். முன்பு ஞான தாதா
 வான பரமேச்வரனை இந்த ஆஞ்ஜநேயருக்கு உதாஹரண
 மாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது கேஸரி என்பதில்

ஸிம்மத்தை உதாஹரணமாகச் சொல்லுகிறார். இதனாலும் ஆசார்ய பதவியில் அமர்ந்தவன் 'எவ்விதமான வேத பாஹ் யர்களான துர்வாதிகளுடைய வாதங்களையும் பேதிக்கிற விஷயத்தில் மத்தகஜங்களுடைய மஸ்தகத்தை பேதிக்கும் ஸ்வபாவத்தை உடைய ஸிம்மத்தைப்போல் இருந்து வர வேண்டும்' என்பதும் வெளியாகிறது.

எந்த மலையினுடைய ப்ரதேசத்தில் இவர் நின்று வந்தாரோ அந்த ப்ரதேசமானது கருப்பு வர்ணமாயும், சிவப்பு வர்ணமாயும், பொன் நிறமாயும், வெளுப்பு கறுப்பு இரண்டும் சேர்ந்த வர்ணமுடையதாயுமுள்ள அநேக அபூர்வமான வருஷங்களின் இலைகளுடைய வர்ணங்களினால் மிகவும் ரமணீயமாக விளங்கி வந்தன. இயற்கையாகவே ஏற்பட்ட நானாவிதமான தாதுக்களாலும், நச்சங்கப் பொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வந்தன. நினைத்த மாத்ரத்தில் எவ்விதமான ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமானாலும் அவ் விதம் அந்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் சக்தியுள்ள யக்ஷர்கள், கிந்நர்கள், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், பன்னகர்கள் முதலிய தேவ ஜாதிகளில் சேர்ந்தவர்கள் திவ்யமான அலங்காரங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு அந்த மலையினுடைய ப்ரதேசத்தில் வாஸம் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். இதனால் 'ஆசார்ய புருஷன் எந்த ஸ்தானத்தில் அமர்ந்துகொண்டு ஒரு ஜீவனுக்கு தத்வோபதேசத்தைச் செய்வதில் ஸித்தனாக இருந்து வருகிறானோ அவனுடைய ஸந்நிதியில் ஸகலமான உபநிஷத்துக்கள், தேவர்கள், இதிஹாஸ புராணங்கள், தாத் பர்ய லிங்கங்கள், ந்யாயங்கள் முதலானவைகள் ஸாந்நித்யத்தோடு விளங்கி வரும்' என்கிற கத்துவமும் மேற் சொன்ன ச்லோகங்களின் தாத்பர்யத்தை கவனிக்கும் பொழுது வ்யங்க்யமாக விளங்கி வருகின்றது.

அவ்விதமான ச்ரேஷ்டமான பர்வத ப்ரதேசத்தில் இருந்துகொண்டு வரும் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியை கவனிக்கும் பொழுது ஒரு பெரிய மடுவின் நடுவில் நிற்குகொண்டு வரும் மத்தகஜம்போல் விளங்கி வந்தார். முன் ச்லோகத்தில் ஸிம்

மத்தைப்போல் வர்ணித்தோம். இந்த ச்லோகத்தில் நாகவாஹை (நாமஹவாஹை) (நாகஇவாபபௌ) என்ற வாக்யத்தினால் கஜத்தைப்போல் என்று வர்ணிக்கிறார். இதனால் ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில் வருஷபம்போலும், மற்றொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸிம்மம் போலும், மற்றொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் கஜத்தைப்போலும், வர்ணிக்கின்ற கவியினுடைய அபிப்ராயத்தைக் கவனித்தால், ஆசார்ய புருஷன் இருக்கவேண்டிய நிலையைச் சொன்னது போல் ஆகிறது. வருஷப த்ருஷ்டாந்தத்தினால் வருஷபமானது எப்படித் தன்னுடைய எதிரில் வரும் ப்ராணிகளை மிகவும் துச்சமாக நினைத்து கர்வத்துடன் செல்லுமோ, அது போல், ஆசார்ய புருஷனும், ஒருவருக்கும் பயத்தை அடையக் கூடாதென்பது வெளியாகிறது. ஸிம்மத்தைக் கண்டால் மற்ற ம்ருகங்கள் நடுங்கி ஓடுவதுபோல் அந்த ஆசார்யனைக் கண்ட மாத்ரத்தில் தூர்வாதிகள் ஓடிவிடவேண்டும். அவ்விதமான ஞான சக்தியோடு கூடினவனாக ஆசார்யன் இருக்கவேண்டும். அதாவது தூர்வாதிகளுக்கு பயத்தைக் கொடுக்கும் பாண்டித்யத்தோடு கூடினவனாக இருக்க வேண்டுமென்பதும் வெளியாகிறது. மத்தகஜமானது ராஜவீதியில் போகும்பொழுது அநேக பாலர்களும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு பின் தொடர்ந்து ஓடுகிறார்கள். அநேக நாய்களும் குரைக்கின்றன. அதற்காக மத்தகஜமானது திரும்பி அவர்களுக்கு ப்ரதியைச் செய்கிற ஸ்வபாவத்தை அடைகிறதில்லை. அதுபோல் இந்த ஆசார்ய புருஷனும் தன்னுடைய குணதோஷங்களைப் பிறர் எந்தவிதமாகச் சொன்னாலும் அவைகளுக்கு பதில் சொல்லுகிறது என்கிற ஸ்வபாவம் இல்லாமல், தான் உதாஸீனமாக இருந்துகொண்டு, தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருப்பதே ஆசார்ய புருஷனுடைய ஸ்வபாவமாகும் என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்விதமே ஆங்காங்குச் சொல்லியிருக்கும் உதாஹரணங்களைக் கொண்டு ஆசார்ய புருஷனுடைய மஹிமையை வ்யங்க்யமாக அறிந்து கொள்வதே வித்வான்களுடைய ஸ்வபாவமாகும்.

सर्गस्यो महाकाव्यं (ஸுமஹாகாவ்யம்) (ஸர்கபந்தோ மஹாகாவ்யம்) என்ற காவ்யப் ப்ரகாசிகையினுடைய பிரமாண வசனத்தை முன்னிட்டு பிரித்துப் பிரித்து வீஷயங்களை ஒன்றொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு ஸர்க்கமாக செய்திருக்கும் கிரந்தத்தை மஹா காவ்யமென்று அறியவேண்டும் என்று தெரிகிறபடியால், இந்த ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஸர்கபந்தமானபடியினால் இதை மஹா காவ்யம் என்று யாராலும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கமுடியாது. மஹா காவ்யமென்றும், ஆதி காவ்யமென்றும், உத்தம காவ்யமென்றும் சொல்லப்படும் காவ்யங்களெல்லாம் அர்த்தப் ப்ரதானமான ஸுஹ்ருத் ஸம்ஹிதையென்றும், வ்யங்க்யப் பிரதானமான காந்தா ஸம்ஹிதையென்றும், ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யமானதால், ப்ரக்ருதத்தில் இந்த ராமாயணமோ காந்தா ஸம்ஹிதையானதாலும் வ்யங்க்யார் த்தத்தையே முக்யமாகக் க்ரஹித்துக்கொள்வது வித்வான்களுடைய ஸ்வபாவமானதால் ப்ரபந்தத்தையொட்டியோ பதத்தையொட்டியோ, வாക്யத்தையொட்டியோ ஏற்படும் வ்யங்க்யமும் ஸுசிப்பிக்கப்படுகிறதென்பதையும் அறியவும்.

स सूर्याय महेश्वराय पवनाय स्वयंभुवे ।

भूतेश्वराङ्गलिं कृत्वा चकार गमने मतिम् ॥

ஸ ஸூர்யாய மஹேஸ்வராய பவநாய ஸ்வயம்ஹுவே !
ஹுதேஷ்வராங்குலிம் க்ருத்வா சகார மதெ மதிம் ॥

ஸ ஸூர்யாய மஹேந்த்ராய பவநாய ஸ்வயம்புவே !
பூதேப்யச்சாங்குலிம் க்ருத்வா சகார கமநே மதிம் ॥

सः - सूर्यः - सः = அந்த ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமியானவர்,
सूर्याय - सूर्याय - सूर्याय = ஸூர்யபகவானின் பொருட்
டும், महेश्वराय - महेश्वराय - महेश्वराय = தேவந்த்ரனின்
பொருட்டும், पवनाय - पवनाय - पवनाय = தனக்கு பிரதா
னான வாயு பகவானின் பொருட்டும், स्वयंभुवे - स्वयंभुवे =

ஸ்வயம்புவே = ப்ரம்மாவின் பொருட்டும், ஸூத்ய - ஹுதே
 ஹ்யூ - பூதேப்யச்ச = மற்ற தேவயோனிகளில் பிறந்த
 ஸ்மஸ்த தேவதைகளின் பொருட்டும், ஈஜ் - ஈஜயி -
 அஞ்ஜலிம் = அஞ்ஜலி பந்தத்தை, க்ஷா - க்ஷா - க்ருத்வா =
 செய்துவிட்டு, ரமநே - மநே - கமநே = லங்கா நகரம் செல்
 வதில் மதி - மதி - மதி = புத்தியை(ச்), சகார - அகார -
 சகார = செய்தார்.

தாத்தபர்யம்

ஒரு தேசத்தினின்றும் ஒரு கார்யத்தை முன்னிட்டு மற்ற
 ஒரு தேசத்திற்குப் போகும் ஸமயத்திலோ மற்றொரு
 தேசத்தில் கார்யத்தை முடிக்கும் காலத்திலோ, திரும்பிவரும்
 காலத்திலோ யாதொருவிதமான விக்னமும் இல்லாமல் கார்
 யம் முடிவதற்கு இஷ்ட தேவதைகளை ப்ரார்த்தித்துக்
 கொள்ள வேண்டுமென்கிற சிஷ்டாகாரத்தை ப்ரக்ருதத்தில்
 ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியும் அஷ்டாகாரத்தை ப்ரக்ருதத்தில்
 துஷ்டை ஸ்ரீகருஷ்ணை || யஜ்ஜிஹாஸாதி ஸ்ருஷு: தத்பேவ ஐதரோ
 ஜத: | ஸ யஜ்ஜாணம் கர்ம - தெ யோகவாழ்ம - வதேதே ||
 யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட: தத்ததேவ இதரோ ஜந: | ஸ யத்
 ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்ததே || என்ற
 சாஸ்த்ரத்தை நம்பி, தானும் அனுஷ்டிக்கிறார். ஸூர்ய
 பகவான் ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் கர்ம ஸாக்ஷியானதினால்
 குல தெய்வத்தின் கோடியில் சேர்த்து ஆதரிக்கவேண்டிய
 கடமையை முன்னிட்டு முதன் முதலாக ஸூர்யனுக்கு அஞ்
 ஜலி பந்தனம் செய்துகொண்டார். இந்திரனும் மழையை
 ஏற்படுத்தி ப்ராணிகளுக்கு அன்னதாதாவாக ஆகிறபடியால்
 அவனையும் இஷ்டதேவதை என்று நினைத்து நமஸ்கரித்தார்.
 தனக்கு வாயு பகவான் பிதாவாக ஆனதினால் பூர்வதவ புத்தி
 யோடு வாயுவிற்கும் நமஸ்காரம் செய்தார். அப்படியே
 லோகத்திற்கே ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரம்மாவின் பொருட்டு
 நமஸ்காரம் செய்தார், மற்ற அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கு

அதிஷ்டான தேவதைகளாகிற தேவயோனியில் பிறந்தவர் களுக்கும் அஞ்ஜலி பந்தத்தைச் செய்துவிட்டு லங்கா நகரத் திற்கு, தான் போவதில் புத்தியை நிச்சயம் செய்தார்.

இந்த ச்லோகத்தில் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியானவர் 'தனக்கு ஸ்வாமியான ஸ்ரீ ராமச்சந்த்ரமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம் செய்ததாகத் தெரியவில்லையே? என்று சிலர் ஸந்தேஹப் படக்கூடும். பவநாய (வவநாய) (பவநாய) என்ற பதத் தினால் சொல்லப்பட்ட தெய்வமோ சூடி வருத்தியை ஆச்ர யித்து, ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியினுடைய பிதாவான வாயுவாக ஆனாலும், யோக வருத்தியை ஆச்ரயித்து தாரக ப்ரம்மமாகிய ஸ்ரீ ராமச்சந்த்ரமூர்த்தியே அந்த சப்தத்தின் பொருளாகும் என் பது ஸித்தமாகிறது. पूयते येन स्वज्ञानेन योगिबुद्धिं सः पवनः भगवान् भक्तस्वभूतो रामः (வயதே யேந ஸ்ஜானேந யோகிஸுநா ஸஃ பவநஃ பகவான் ப்ரத் யக்தஸ்வபூதோ ராம:) என்ற தீலக வ்யாக்ஷியான வாக்கியத்தை அனுஸரித்து, எந்த பகவான் யோகிகளுக்கு தன்னுடைய தத்வ ஞானத்தை உபதேசித்து அதனால் அந்த யோகிகளை ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்றும் தாணம் செய்து வைக்கிறாரோ அந்த பகவான் பவந: (வவந:) (பவந:) என்கிற சப்தத்தினால் யோக வருத்தியின் பலத்தினால் சொல்லப்படுகிறவன் என்ற தாற்பர்யம் விளங்குகிறபடியினால் பவநாய (வவநாய) (பவநாய) என்பதினாலேயே தாரக ப்ரம்மமாகிய ராமனின் பொருட்டு அஞ்ஜலி பந்தத்தைச் செய்தார் என்பது ஸித்தமாக ஆகிறது. ஆகையால் ராமருக்கு நமஸ்காரம் செய்யாமல் இவர் புறப்பட்டதால், போகும் மார்க்கத் தில் அநேக விக்னங்கள் ஏற்பட்டதாகவும் லங்கா நகரம் சென்றும் ஸீதையைக் கண்டு பிடிப்பதில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டாரென்றும் சொல்லுகிற விஷயமானது, சொல்லுகிறவர்களுடைய சமத்காரந்தான். அந்த கதா பாகங் களுக்கு, உத்தம ஸ்திசிஷ்யர்களுக்குக் குருவைக் கண்டுபிடிக்க